



**ГОТЕЛЬ  
«ГРАНД»**

**РОМАН**

**ХАРКІВ  
«ФОЛІО»  
2011**

---

*CONDOLEEZO wrote:*

Я ледве його впізнав. Темно-сірий камінь, яким був викладений фасад першого поверху, обробили струменем піску, і тепер він став сліпучо-білим, а решта чотири поверхи пофарбовані у щось дивне, щось середнє поміж рожевим та вохрою, в якийсь брудно-сірий колір, що весняного ранку сяє яскравіше за саме сонце. Усі вікна нагорі обрамлені білими кам'яними балками і закриті зеленими віконницями, які блискотять так, як можуть блискотіти лише пластикові, штучні віконниці на березі моря. Все сяє, наче соромлячись сірого, невиразного минулого. Сяють, напевно, і мої очі. Але то в них просто відображення. Відображення тих неповних дев'яти місяців, які цілком і повністю визначили моє життя.

Терасу також наново вимостили плиткою та обгородили, а побиті металеві столи та стільці замінили на легкі плетені крісла з бамбуку й ротангу. Коли б не той самий надто малий паркінг і не люки в тих самих місцях, коли б зрубали оці дванадцять пальм і викопали олеандри, коли б не той самий пляж унизу, коли б не було напівкруглого карнизу над входом у кафе та неонового, щоправда, нового напису «Готель ГРАНД» на

ньому, я, мабуть, увійшов би сюди, як і до будь-якого іншого готелю.

Номера 411-го, як я й припускав, більше немає. 412-го також. На четвертому поверсі тепер немає жодного номера після 407, це видно з ключів на полиці. Нові власники, щоб отримати четверту зірку, на додаток до всього іншого змушені були знести ті тонкі, теплі, пористі перегородки, за допомогою яких комуністи майже з кожної кімнати в старій австро-угорській будівлі зробили дві. Трохи дощок, цвяхів та шпалер, пробиваєш двері з коридора і — ось тобі й нове житлове приміщення.

— Будь ласка, будь-який на четвертому поверсі, — ледь чутно промимрив я. Саме цього я найбільше боявся, коли їхав сюди, — що не зможу вичавити з себе ані звуку.

До одного місця всі їхні зірки, хай навіть їх буде 44, але якщо порт'єє у них така дівуля, мала і товстозада, то їм бракує принаймні однієї клепки в голові. У ті часи («мої» часи?) жінка з таким кольором обличчя, така присадкувата, з такою дупою і такими обгризеними нігтями не могла наблизитися до «Гранда» навіть на кілометр... Старий Мартін, зі скляним оком, з перебитим і набряклим носом, покритим капілярами, був у сім разів сексуальнішим за неї.

Нема, відповідає вона, нічого на четвертому. Ярмарок, каже, і знизує плечима, ярмарок спорту і навігації. Тільки два вільні номери на цілий готель, один на третьому і один на п'ятому поверсі. Я аж здригнувся, коли мені здалося, що стою вже цілу вічність, втупившись у

надто широкий білий проділ на її голові. Третій чи п'ятий? Угорі чи внизу? Над чи під?

— Давайте на третьому, — промимрив я і витягнув посвідчення з внутрішньої кишені плаща. Вище — для мене жодного резону, а коли я буду нижче, то принаймні почую чиїсь кроки нагорі. Можливо, ще й скрип ліжка близько другої ночі, можливо, якесь відлуння. Чотирнадцятирічної давності. Нехай знесли перегородки з дощок і фанери, та справжні стіни, міцні вікові стіни, напевно, дещо пам'ятають із минувшини. Вони мовчать і просто чекають, коли хто-небудь їх про щось запитає. А може нічого й не треба у них питати, може вони самі мене впізнають?

*JULIO wrote:*

Sorry, старий, ти часом не попутав береги і блоги? Ану перевір ще разок. NHF, але ти таяк звалився нізвідки. А взагалі нік у тебе супер, ну і це твоє нічо так. Це що в тебе, роман який, оповідання? Трохи ніби змахує на «Shining» Кінга.

*CONDOLEEZO wrote:*

Не попутав я, не попутав, і на Shining не схоже. Принаймні не мало би. Дякую за підказку.

*JULIO wrote:*

ОК, не попутав і не змахує на Кінга. Тільки я все одно не доганяю, що ти робиш на моєму блозі? Тобто народу тут до х... і це просто cool, мені цього й треба, але вони тут, щоб коментувати те, що я пишу, а ти цьо-

го не робиш. Ти мутиш якусь свою замутку, тому найкраще для тебе буде відкрити свій блог — і мути собі там скільки влізе. Як не знаєш, як це робиться, я тобі поясню, гаразд?

*TAMIA wrote:*

Слухай, я на секундочку теж подумала, що попала не на той блог! Julio, а в тебе, по-моєму, симпотний квартирант ;))

*CONDOLEEZO wrote:*

Бачиш, як дівчата ловлять фішку в моменті! Julio, не буду я свого блогу заводити. Бог його знає, скільки місяців мине, поки хтось випадково не наткнеться на нього, а тоді, якщо йому сподобається, скаже якомусь своєму френду, а в того часу нема, то те, то се... Тому я підселився до тебе, місця вистачить для обох, тут обкатана публіка, критично налаштована, я тобі не заважатиму і напевно отримаю відповіді на деякі питання, що мучать мене, коли я пишу. Сприймай це як комплімент: два місяці я лажу по літературних блогах і ось вирішив присусідитися саме до тебе. Я не хроплю, не перджую, можу й кави зварити, коли треба... Ніколи в житті я не писав чогось подібного і страшенно хвилююся. Пустити мене, пліз, до себе на тиждень чи два, просто щоб подивитися на реакцію людей, і як я реагую на критику інших. Домовилися?

Я прочитав оті твої речі й коментарі і гадаю, що ти а) зробив мега помилку, що на Різдво так відтра... Лану, вона просто цнотлива дівчинка, якій ти реально дуже

подобався, тільки хотіла, щоб ти був крапельку делікатнішим у тому, що пишеш (повір мені, це найкращі дівчата для розумних хлопців! :) і б) твоє оповідання, «Секунди», отой секс в останньому ліфті, що спускається з першого Twin Tower, за хвилину до всього того жаху, ну, по-моєму, це найкраще, що я читав у хорватів за останні 20 років, правда! Не буду тут довго розводитися — це, мабуть, був ключовий момент, коли я вирішив підселитися саме до тебе. І ще, як мені здається, найпослідовніші гості-коментатори.

Не бійся, я не буду сюди залазити щодня.

*TAMIA wrote:*

Julio, твій квартирант не тільки симпатичний, він ще й до тебе підлецується. Чуєш, пусти його ненадовго, він такий милий : )))

---

## II

— Ну як, подобається тобі? — питала Івона, ніжно чухаючи сина кінчиками нігтів по маківці. Час від часу вона затискала тонке пасмо між пальцями і легенько проводила ними до самих кінчиків волосся, дивлячись, як волосинки одна за одною спадають назад на його голову. Філіп закивав, мружачись, притиснувши праву щоку до подушки, а мати розсміялася:

— Я не про чухання, я знаю, що ти це любиш, навіть краще за тебе знаю. А от кімната як, подобається тобі? Це вперше у тебе свій номер.

Хлопчик мовчки зітхнув і натягнув простирадло на плече, не розплющуючи очей.

— У тебе має бути своя кімната, за тиждень-другий тобі буде десять років. Ми більше не можемо спати всі разом, ти прокидаєшся вночі, коли тато лягає в ліжку, а потім до ранку копаєш нас ногами і стягаєш ковдру, і все таке, а я...

— Тато хропе, — промовив нарешті Філіп, і далі мружачись.

— Хропе, тому що втомлюється. Він багато працює внизу у клубі, допізна. Крім того, всі чоловіки хропуть. Ти теж уже почав, щоб ти знав.

Філіп любив слухати, як мама говорить. Йому здавалося, що з ним вона розмовляє якось вишуканіше, правильніше, ніж з іншими. От тільки коли гнівалася, тоді вона говорила, мов справжня боснійка, навіть сліду не залишалося від цих округлих, цілих, до кінця вимовлених слів. Як у школі, тільки з легким загребським акцентом замість далматинського. Філіп любив Загреб. Любив, хоча був там лише раз і з усього, що він бачив того дня, запам'ятав тільки хмарочос, де колись жили дідусь і бабуся, з якими він ніколи не бачився. І мама з ними жила, колись давно. Хмарочос був найвищим у світі, вищим за весь Загреб, це він добре пам'ятав. «На якому ярусі ви жили?» — запитав він її, приліпившись носом до вікна, коли трамвай ішов по мосту. «На останньому, — збрехала йому вона, — і треба казати поверсі, а не ярусі». З усіх речей, які вона йому показувала у своєму рідному місті, Філіпа цікавили лише трамваї та хмарочоси. Ось чому вона зважилася на цю маленьку невинну брехню.

А зараз вона вагітна і восени народить немовля, і Філіп спатиме сам у своїй кімнаті, і все буде ще дивнішим.

— До того ж, — вела далі Івона, — ми тут, відразу за стіною, тобі нема чого боятися.

— А можна хоча б двері зробити? — запитав Філіп, розплющивши одне око і подивившись на ту стіну.

— Не можна, — мама посміхнулася. — Стіна кам'яна, товста. А якщо б і не така товста, ти ж знаєш, що це не наше. Не можна в готелі пробивати двері та сполучати номери так, як кому заманеться, правда ж? Колись у



нас знову буде свій дім, і коли його будуватимуть, ти будеш визначати, скільки буде всередині дверей і де вони будуть, це тобі мама обіцяє. Фіпі мій...

Йому не подобалося, коли вона так його називала. Так він вимовляв своє ім'я, коли був маленьким, коли щойно почав говорити. Його батько завжди звертався до нього і кликав справжнім, повним ім'ям, і строгий, і лагідний, але матері чомусь подобалось оте «Фіпі», і вона називала його так, поки він не сказав їй, що йому це не подобається і що він уже більше не маленька дитина. Відтоді він був Фіпі лише тоді, коли мама надто вже розчулювалась і в неї це вихоплювалося мимохіть.

— Я ма... — почав було він і затнувся.

— Кажі.

— Ямамсамбоюся! — випалив він на одному подиху і знову замружив обидва ока.

— Чого, сонечко моє? Скажи мамі, будь ласка. Ну давай.

— Не можу...

— Ну що ти справді, як дівчинка якась. Кажі, мама тут. Чого ти боїшся?

— Блядей, — тихо відповів він і ще міцніше стиснув повіки. — Тобто не Блядей, а того, що їм сниться вночі. Вони сплять і кричать. І вищать. А потім до них у сні приходять те, що їм сниться, і тоді чути ще й чоловічий голос, щоразу інший, і він гарчить, і стогне, і регоче... Тому я кручусь і б'ю вас ногами.

— Золотко моє, — сказала Івона кілька секунд потому. Тепер і вона замружила очі, а пальці її заклакли,

занурені у синове волосся. — Ось що... По-перше, негарно так їх називати, і більше ніколи так не кажи. Вони люди, як і ми всі. Ніколи більше не кажи про них, що вони... Бляді... Вони добрі, але нещасні дівчата, яких занесло далеко від їхньої домівки, ще далі, ніж нас. Я ніколи не чула, що вночі вони кричать і вищать, але якщо ти їх чуєш, а тобі я вірю, спробуй... Ти ніколи не думав, що, можливо, насправді їм сниться щось веселе, а не страшне? Що вони насправді бавляться?

Філіп мовчав. Він соромився сказати мамі те, про що думав досі. Він знав, що Бляді тут через щось недобре, через те, що вони зробили там, звідкіля втекли, в Україні, у Країні чи як воно там, і що їх це переслідує, і у сні до них приходять примари та муки сумління. Вони приїхали сюди, щоб усе те забути, тому й танцюють щовечора так несамовито, голі, наче вони внизу на пляжі, щоб вигнати оте із себе, але їм нічого не допомагає, коли вони лягають спати і намагаються заснути. Ось чому вони тут затримуються ненадовго, а потім тікають кудись далі, шукаючи порятунку від того, що їх переслідує, коли вони хочуть спати, як і всі люди, без духів, які до них сміються, і гарчать, і стогнуть.

— Нічого страшного їм не сниться, вони просто... — вела далі мама, але тут її перервав крик із коридора. Знизу, десь із останнього чи передостаннього номера, спочатку почувся жіночий вереск, потім якась метушня, потім двері відчинилися, зачинилися, і хтось поквапливо став підніматися сходами.

— Сиди там, — сказала вона, випроставши вказівний палець. — Мама просто йде до дверей.